

DELEGACIÓ EPISCOPAL DE PASTORAL FAMILIAR DEL BISBAT DE GIRONA

NOVA EVANGELITZACIÓ - NE 2020 - 2021

*“EL MEU ALIMENT ÉS FER LA VOLUNTAT DEL QUE M’HA ENVIAT I DUR A TERME LA
SEVA OBRA”. (JN 4, 34)*

*“ESFORCEU-VOS PER ENTRAR PER LA PORTA ESTRETA, PERQUÈ US DIC QUE MOLTS
VOLDRAN ENTRAR-HI I NO PODRAN”. (LLC. 13, 24).*

NE 7 – DISPOSICIÓ VOLUNTAT

OBJECTIU

*Activar la voluntat espiritual amb l'amor i la devoció.
Entregar la pròpia voluntat, a la Voluntat de Déu.
Recórrer el camí estret i travessar la porta estreta.
Alimentar-se de la Voluntat de Déu.*

RENDIR LA PRÒPIA VOLUNTAT A LA VOLUNTAT DE DÉU

COM EVANGELITZAR L'EGO
ACTIVAR EL NIVELL DE CONSCIÈNCIA DE LA VOLUNTAT – BONA DISPOSICIÓ (310)
ABRIL 17.04.21

El repte profund del nivell de consciència de la VOLUNTAT-DISPOSICIÓ és desprendre's de la creença de què l'ego és real i que la seva existència és independent i separada de la Veritat. Això és fals, però mentre ho creiem inconscientment, corrent el risc de posar el nostre lliure albir al servei de l'ego. I quan és així, la voluntat no està al servei de la Veritat, sinó al servei de la falsedat. No oblidem que la voluntat és la porta d'accés als nivells superiors de consciència. En el nivell de la voluntat i la bona disposició s'ha activat la qualitat del coratge, per tant, la capacitat de reconèixer i dissoldre els posicionaments dualistes de l'ego; s'ha activat la qualitat de la neutralitat, per tant, s'alimina el judici de l'existència; com que s'ha deixat anar l'orgull, hom està disposat a reconèixer els propis defectes i limitació i a aprendre dels altres; hom exercita la capacitat d'autocorregir-se, cosa que requereix exercitar una autèntica humilitat; hom reemplaça la negativitat davant els esdeveniments de la vida, veient en cada prova, en cada creu, una oportunitat d'evolució espiritual.

1. DECIDEIXO FER DE LA VOLUNTAT DE DÉU L'ALIMENT DE LA MEVA ÀNIMA

"El meu aliment és fer la voluntat del qui m'ha enviat i dur a terme la seva obra". (Jn 4, 34)

Jesús deixa el Cel per fer la voluntat del Pare fins a complir l'obra que li ha encomanat. Jesús no es guia pel que pensa, de fet, només segueix els pensaments del Pare, no els seus. Deixa de banda qualsevol projecte personal per seguir fidelment el projecte que el seu Pare té per a ell. Les paraules que diu i les obres que fa són les del Pare. Són el seu aliment. *"El meu aliment és fer la voluntat del meu Pare"*. No fa la seva voluntat, sinó la d'aquell que l'ha enviat. Aquesta és la vida de Jesús. Es nodreix fent la voluntat del Pare. La plena adhesió a la voluntat del Pare caracteritza tota la seva vida, fins a la mort en creu, on veritablement portarà a terme l'obra que el Pare li ha encomanat.

Jesús considera aliment seu fer la voluntat del Pare, perquè, fent-la, "assimilant-la", "menjant-la", "metabolitzant-la", "identificant-se" amb ella, d'ella en rep vida, la Vida. I quina és la voluntat del Pare que Jesús ha de dur a terme? Donar la salvació a l'home, donar-li la Vida que no mor, salvar la Humanitat.

Jesús, parlant a la samaritana li revela el pla de Déu que és el Pare: *"que tots els homes rebin el do de la seva Vida"*.

Nosaltres podem seguir vivint dels posicionaments de l'ego o podem triar viure com a fills de Déu, la Vida que Jesús ens ha comunitat, nodrint la nostra vida de la Seva voluntat, com Ell. Ho podem fer complint moment a moment el que Ell vol de nosaltres, la seva voluntat, vivint el seu Evangeli. Per saber si fem la Seva voluntat o seguim fent la nostra voluntat, hem de discernir, amb total honestedat, sense enganyar-nos i escollir la Seva, no la nostra voluntat. Aquesta decisió requereix una gran humilitat i un gran anhel de viure en la Veritat de Déu.

"Esforceu-vos per entrar per la porta estreta, perquè us dic que molts voldran entrar-hi i no podran". (Llc. 13, 24).

Aquesta afirmació de Jesús la trobem en Lluc, en resposta a una pregunta que li fan a Jesús: *"Senyor, són pocs els que se salven"*? Entre els jueus hi havia un cert pessimisme davant de la salvació eterna. Així trobem en el llibre d'Esdras 9, 15-15: *"Són més els que es perden que els que se salven"*.

Jesús no vol discutir amb el seu interlocutor. Més aviat el convida a prendre una decisió.

Potser també nosaltres ens hem fet aquesta pregunta alguna vegada, ja que el nostre temps no és millor d'aquell temps. Jesús tampoc vol que jo especuli, sinó que prengui la decisió d'entrar per la porta estreta.

La porta. Jesús utilitza la imatge de la porta que condueix a la sala del banquet messiànic, és a dir, el Paradís. La porta per entrar-hi és estreta; per entrar-hi has de convertir la mentalitat i les obres de l'ego, i adquirir la ment de Déu. Aquest treball forma part d'un procés de conversió. Pensar i viure com pensa Déu, és completament oposat a com pensa i reacciona l'ego. I no es pot servir a dos amos a la vegada: complaure l'ego i complaure a Déu. Impossible, perquè això és pensar i viure en la dualitat. D'aquí ve que Hawkins parli de la devoció a la "no dualitat", és a dir, devoció a la "Divinitat". Per fer el propi procés de conversió, has d'aprendre a afrontar malestars, dolors i sofriments; primer els has de reconèixer i després acceptar-los, sostenir-los, "estar amb ells", sense jutjar-los ni reprimir-los. Els has d'abraçar. Cal estar disposat a travessar totes les dificultats que posa l'ego, que les etiqueta de "proves" i fa tot el possible per ignorar-les i reprimir-les.

Des de l'Evangeli, per tant, des del SER, cada prova és la *"porta estreta"*.

Alguns han antès que quan Jesús parla de la *"porta estreta"*, demana fer accions ascètiques com penitències, fragelacions, llargs dejunis, grans sacrificis, etc., Però no és així. Jesús diu clarament a qui vol seguir-lo: *"renega a tu mateix@, i agafa la teva creu"*, perquè aquesta és la voluntat del Pare. Jesús demana abandonar la mentalitat i la voluntat de l'ego. No es pot entrar al Paradís amb la mentalitat de l'ego. L'ego és el camí estret que cal travessar. Totes les resistències que posa, fan dur i estret el camí. Cada dificultat és una prova que s'ha de travessar. Jesús vol que visquis el seu Evangeli perquè és el lloc on s'experimenta l'autèntica felicitat. Certament és una tasca que en alguns moments pot ser dura, però l'Evangeli és el camí que dona felicitat ja en aquesta vida i obra la porta a la Vida, al Paradís.

Hawkins fa servir aquesta mateixa imatge del camí estret, dient: *"Recte i estret és el camí, no perdís temps"*.

2. LA VOLUNTAT ÉS EL MOTOR DE L'EVOLUCIÓ ESPIRITUAL MITJANÇANT LA COMPRESIÓ, EL SIGNIFICAT I LA DECISIÓ, L'AMOR I LA DEVOCIÓ A LA DIVINITAT. (blau = Hawkins)

“Cal entendre que la voluntat està determinada per l'enteniment i la comprensió, que al seu torn, està influenciada pel significat, que ve determinat pel context. Del significat i el context emergeix el valor i, d'aquí, la decisió.

Aquestes paraules estan estretament vinculades entre elles. Val la pena meditar-les i observar si jo les tinc vetiablement vinculades: **context-significat-valor-decisió**. Un exercici pràctic que aquestes paraules permeten fer i és el millor que podem fer és el següent:

1. He de ser conscient de si estic en el **Context del SER** o en el **contingut de l'ego**.
2. He de ser conscient del **significat** que dono als missatgers que continuament m'arriben, cada dia, a cada instant. El **significat** que els dono afecta directament al valor que atorgo a cada missatger i a la **decisió** que finalment prenc. Segons sigui el **significat** que dono, valoro les realitat des del **Context del SER** o des del **contingut de l'ego**.
3. Si el **significat** que dono a cada missatger és des del **Context del SER**, la decisió que prengui sobre qualsevol situació que m'afecta, serà una **decisió presa des de la Veritat**. Contràriament, la decisió la pendré des de la falsedat de l'ego. La diferència és evident.

La voluntat és la base del creixement espiritual i de l'evolució de la consciència. Un se sent atret més per la veritat que repel·lit per la falsedat.

*El treball espiritual és un compromís, a més d'una exploració. L'evolució té lloc en el nivell de la consciència en la que s'inclouen la intel·ligència i la intenció. Un gran obstacle a evolucionar espiritualment és la impaciència que es pot vèncer entregant-la a Déu. Atenció a aquestes paraules, també vinculades entre elles: **Evolució espiritual = intel·ligència + intenció**.*

La pressió interna per assolir la consciència espiritual queda reemplaçada pel fet de ser el testimoni de la Veritat, més que el seu buscador.

*El “jo” individual només pot ser conscient de si mateix, o de la seva existència, com a conseqüència d'una Consciència més gr. an. Avui ens plantejem que l'Evangeli és aquesta Consciència més gran, perquè acceptem que a l'Evangeli hi tenim tot el que Jesús ens ha explicat del Pare, a qui ningú no el coneix sinó Jesús. L'Evangeli, que és la Paraula de Déu, amplia la nostra consciència fins els nivells infinits de la Consciència Divina Infinita, de la Ment del Pare. **Aquesta és la qualitat innata del “JO DIVÍ” que és la seva font i l'objectiu de la búsqueda espiritual.***

*Mirar dintre és una actitud, més que una tècnica o una pràctica espiritual. Forma part del procés bàsic. Com es concreta aquest “mirar dintre” que forma part del procés bàsic? Què he de mirar i què he de buscar? Significa estar disposat a “mirar” (sense judici ni interpretació) que és “mentalitat” de l'ego i què és Evangeli = Ment de Déu. Demana guia a l'Esperit Sant per discenir entre aquestes dues “ments”, perquè si no escull explícitament la Paraula de Déu (Evangeli), et quedés atrapat en la “paraula l'ego”. **Això significa renunciar a la fascinació que exerceixen els continguts de la ment i el món que la ment reflexa. Inicialment aquest despreniment es pot sentir com una pèrdua, com una mort, però no és més que la superació d'una il·lusió.** Quant disceniment honest, humil cal fer per no seguir enganyats per l'ego! **D'aquí ve que el camí consisteix en desprendre's de la il·lusió del regne de la totalitat de la ment-món, fins arribar a la consciència de la Totalitat del regne de Déu.***

Qui busca la veritat superior no és cap “jo” personal, sinó un aspecte de la mateixa consciència que s'expressa com a inspiració, devoció, dedicació, perseverança. Totes aquestes qualitats són aspectes de la voluntat espiritual.

Cal tenir molt clar també, que la naturalesa capriciosa i carnavalesca de les activitats de la ment li impedeix convertir-se en un focus fructífer d'evolució espiritual. Al contrari, amb la ment, no s'avança en el camí espiritual. La ment, per si sola, no sap distingir a quins dels dos senyors serveix, degut a què per naturalesa es troba en la dualitat, des de la qual no veu què és Evangeli i què és ego (Paraula de Déu o paraula d'ego).

L'únic espai des del qual dirigir la ment és des d'aquesta qualitat anomenada Voluntat.

Com diferenciar una de l'altra? (voluntat de Déu i voluntat de l'ego-ment)

Mentre que la ment està constantment travessada per pensaments, sentiments i imatges, la voluntat està relativament immòbil i fixa. Tendeix a ser més estable. De fet, la voluntat la puc fixar en un punt i s'hi manté i s'hi compromet, mentre que la ment no fa més que revolotejar com una papallona nerviosa.

La voluntat és mal·leable, però de manera lenta i deliberada, conscient, a través de la reflexió, la meditació, la pregària. La voluntat està més a prop del JO vertader del que ho està la ment ordinària. Aquest és un detall molt important a tenir en compte. Posa de manifest la rellevància de la voluntat per sobre de la ment. Cal tenir en compte aquest criteri de valor. I quan aquesta voluntat s'habitua a servir al SER, esdevé voluntat espiritual.

*La voluntat espiritual s'activa i es potencia mitjançant la devoció i respon amb la inspiració, que porta a la il·luminació per la Gràcia. És la Gràcia la que il·lumina la foscor de l'ego. Però l'ego prefereix la foscor a la llum. Amb la voluntat i la disposició espiritual hom pot decidir anar cap a la llum, malgrat totes les resistències que hi posi l'ego. L'Evangeli és la llum del Pare, manifestada per Jesús, que ens il·lumina la nostra petita voluntat i ens la transforma en voluntat espiritual, al servei de la Voluntat Divina. També hem de remarcar el tema de la “**inspiració**”. Què vol dir sentir-nos “**inspirats**” o tenir una “**inspiració**”? Vol dir que ens deixem il·luminar interiorment per la Gràcia Divina. Vol dir que hi estem atents, l'acollim i ens deixem guiar i “**inspirar**” per ella. Això no ho podem provocar per nosaltres mateixos. És obra de la Gràcia. Realment anem experimentant “**inspiració**” cada cop que estem oberts a la Veritat, a la Vida, a la Llum, a la Gràcia del SER. Necessitem la “**inspiració**” de la Gràcia Divina. Déu ens la regala continuament si fem la seva Voluntat, no la nostra.*

La voluntat personal es dissol en la Voluntat Divina i l'impuls que porta a la búsqueda i a la investigació espiritual és un do diví.

Les il·lusions de l'ego són tenaces, però relativament fràgils. Sort en tenim! Hem d'aprofitar aquesta fragilitat de l'ego per posar la nostra voluntat al servei de la Voluntat Divina.

El JO (= SER), que és qui activa la voluntat espiritual, és la seu d'un infinit poder contra el qual el castell de cartes de l'ego no hi pot prevaler. El JO (= SER) és com un imant d'infinit poder, capaç de dissoldre l'estructura de l'ego.

La voluntat espiritual s'enforteix i s'activa a través de l'amor i la devoció, així com per la disposició a sometre's (= sotmetre la voluntat de l'ego, a la Voluntat Divina).

Una consagració i una devoció profundes poden vèncer tota resistència.

Apareix la paraula "consagració" que ve a dir, "fer sagrada" una donació. Quan una persona es "consagra" a Déu o quan li "consagrem" alguna cosa, o li "consagrem" la nostra persona, el nostre temps, la nostra vida, la nostra activitat, vol dir que tot ho fem per a Ell i per fer al Voluntat de Déu.

Durant aquest curs, obrim la ment i el cor a la llum de l'Evangelí, que és la llum de Déu. Si honestament ens proposem deixar-nos reevangelitzar, només ho pot fer l'Evangelí de Jesús. Cada Paraula és Ell que ens mostre el Pare.

MEDITACIÓ

CONSAGRAR EL SER AL SER

(vermell = Edith Stein / blau = Hawkins / marró = Chiara Lubich)

"En el meu ser em trobo amb un altre SER, que no és el meu, però sí que és el suport i el fonament del meu ser, per si sol sense suport i sense fonament".

Això em confirma i reforça tot el treball que fem amb els grups TIG. Em sembla d'una lucidesa profunda que Stein trobi el fonament del seu petit ser, en el SER de DÉU. És això el que jo busco i el que tractem de buscar tots els que fa temps fem aquest camí. Com ens costa, Senyor, trobar aquest fonament sòlid en el SER que ets tu!

"Puc aconseguir reconèixer el SER etern a través de dos camins en el fonament del meu ser que trobo en mi mateixa. Un és el camí de la fe: quan Déu es revela com el que és, el creador i el conservador. I quan el Redemptor diu: "Qui creu en el Fill té la vida eterna", aquestes són respostes clares a l'interrogatori concernent a l'enigma del propi ser".

Certament, el propi ser, aquest petit jo que tant defensem, que tant en esforcem perquè sigui feliç i fem moltes coses per entendre'l i per purificar-lo de tot l'ego que el desconnecta del vertader SER, veritablement aquest petit ser nostre és un enigma. Però ens esforcem per entendre'l, l'estudiem, l'observem i aprenem tots els recursos possibles per desempallegar-nos de tots els obstacles que arrossega i que ens impedeixen que aquest nostre petit ser es trobi amb el veritable i únic SER. Recordem algun text ja estudiat d'Edith Stein. No importa que el repetim. Necessitem repetir-nos sovint algunes veritats fins que penetren al fons de la ment, del cor, de l'ànima.

"I quan Déu, per boca dels Profetes, em diu que m'és més fidel que el meu pare i la meva mare, que és el mateix amor, aleshores reconec quan "raonable" és la meva fe en el braç que em sosté, i quan absurd és el meu temor de caure en el no-res, a no ser que em deixa anar jo mateixa del braç que em sosté".

Heus ací la relació de confiança que s'estableix entre el meu ser i el teu SER, Senyor. Relació de confiança imprescindible. M'adono, però, que aquesta pròpia confiança imprescindible se sustenta en la fe. Una fe "raonable", és a dir, entesa perquè hi participa la raó, per això és "raonable". I què comprèn o ha de comprendre la meva raó?: *"Que és absurd el meu temor, a no ser que jo mateix em deixi anar del braç que em sosté".*

Aquí rau la fe unida a la confiança i sostinguda amb l'amor: que és resposta meva (= responsabilitat = lliure albir), de no deixar-me anar *"del braç que em sosté, o agafar-m'hi fortament, passi el que passi".*

Ara em ve una frase de Hawkins quan diu que *"tot és com és pel sol fet d'existir. Quan esculls conscientment alinear-te amb la Divinitat i la Veritat estàs enfortint i permutant la identitat del ser pel SER, la qual cosa té com a resultat un increment de la confiança, el coratge i la dignitat personal en lloc d'humiliar-te o denigrar-te. L'entrega total porta pau; l'entrega parcial o condicional porta el dubte persistent".*

I encara més quan diu que *"el SER ja es Realitat en un mateix. És el SER el que t'està atraient cap a la informació espiritual". Allò que es manifesta, i aleshores diem que existeix, és cognoscible únicament en virtut de la consciència, que és aquesta qualitat de la consciència que permet el coneixement, l'experiència i la consciència de què un existeix o ÉS. SER és una cosa, però saber que ETS n'és una altra".*

"Totes les coses són creades per la Divina expressió de l'existència. Per tant, cada "cosa" només pot ser el que és gràcies a la totalitat de l'univers sencer".

“Degut al sentit de la creació, tot el creat no pot ser una còpia perfecte, sinó només una “imatge parcial”, un “raig reflex”: Déu, etern, increat i infinit, no pot crear una cosa idèntica a si mateix, perquè no pot existir un segon ser etern, increat i infinit”.

Crec que s'enten millor a Stein quan diu que som només un “raig reflex” de la creació. En la mateixa línia teològica, filosòfica i sobretot, profundament mística, és la reflexió de Chiara Lubich, després de la comprensió-visió intel·lectual que va tenir l'estiu del 1949. Allí Déu li va fer entendre que tota la Creació surt del la Ment del Pare i forma tot l'Univers creat. Tot el creat, tornarà al Si del Pare. Utilitza la mateixa expressió que Stein quan parla dels “raigs”. Chiara veu a cada ser humà, una criatura de Déu i la compara a un “raig” *divergent que sorgeix del Si del Pare. Cada “raig”, al seu moment es torna convergent quan torna al Si del Pare.* Però mentre estem en aquest món, cada cop que participem de la Vida, de l'Amor i de la Veritat del Pare, som “raigs” que convergim, gràcies a l'amor. Per això, en els cursos TIG, apuntem contínuament a l'Amor i més encara, a l'Amor Incondicional, donat que és la qualitat del SER per excel·lència. És la qualitat que ens fa SER de veritat, la que fa que el nostre petit ser (com diu Stein) trobi **“el seu suport i fonament”**.

El següent text de Chiara és profund i cal demanar llum a l'Esperit Sant per entendre allò que Ell ens vulgui permetre d'entendre en aquest moment, per a bé de la nostra ànima. Potser l'haurem de rellegir moltes vegades, per entendre'l de mica en mica. La Gràcia ens hi ajuda. No ho dubtem.

“Vaig comprendre que del Pare sorgiren aquells raigs divergents quan creà totes les coses i aquells raigs produïren l'Ordre que és Vida i Amor i Veritat; les idees de les coses eren en el Verb i el Pare les projectava fora de Si. (Com el Verb, que és la Idea del Pare, és Déu, anàlogament les idees de les coses, que “ab aeterno” són en el Verb, no són abstractes, sinó que són reals; verb en el Verb. El Pare les projecta – com fa amb els raigs divergents – “fora d'Ell”, és a dir, en una dimensió diferent i nova, en la qual els dóna “l'Ordre que és Vida i amor i Veritat”. És per això que totes porten la empremta de l'Increat, de la Trinitat. I quan seran retirades a la fi dels temps, per Déu – com amb els raig convergents- tornaran al Verb, que està en el Si del Pare, i “tornaran a ser Verb, malgrat haver estat sempre en el Verb, però amb la nova dimensió rebuda en la Creació, divinitzada per l'Encarnació del mateix Verb, posteriorment purificada i transfigurada... Per això formaran el Paradís també per nosaltres. I seran com aquí, però “fetes Déu, Déu en Déu).

Ara bé, al final, el Pare retirarà aquests raigs que de divergents esdevindran convergents i es retrobaran en el seu Si (del Pare). I la trobada generarà la IDEA de les idees; la IDEA de les Flors, l'IDEAL del mar, la IDEA de les estrelles... i aquella IDEA serà el Verb d'on ha sorgit i el Paradís serà el Verb: substància d'amor en la qual les flors i les estrelles i els camins i els mars seran Amor i per això immortals: immortals en el Verb etern, contemplació eterna del Pare, i dels fills del Pare.

A la fi dels temps, per tant, la vida serà retirada de l'Univers i els “raigs” divergents tornaran a convergir en el Verb. Totes les idees de les plantes convergiran en la IDEA de la planta que està en la ment de Déu i esdevindrà Verb, si bé sempre ha estat en el Verb..., per la qual cosa, tot això que està a la natura i no és immortal, tornarà a l'amor de Déu que ho ha suscitat, però sense ser diferent d'aquest amor, és a dir, de la ment de Déu que és el Verb.

L'home, en canvi, perquè és immortal, tornarà al Verb; fill en el Fill, però serà també diferent del Fill com un altre fill de Déu.

Tenint en si tot el Verb (essent el Verb. Tal com es pot dir que l'Esperit Sant està en cadascú de nosaltres), així el Verb està tot ell, si bé de manera diferent, en cadascú.

El Verb serà un mirall de l'Univers que està en el Verb...

Així la vida tornarà a la Vida.

Jesús diu: “Jo sóc (...) la Vida”. (Jn 14, 6)

Per Ell van ser fetes totes les coses: és a dir, perquè Ell es veïes a Si en l'Univers durant el temps i a Si mateix eternament en l'home Allà (Paradís). Ja que l'home és la síntesi de l'Univers!

Totes aquestes Idees quan tornin a la IDEA IDEAL, que és el Verb, formaran el Paradís també per nosaltres. I seran com aquí, només que s'hauran convertit Déu: Déu en Déu. I per tant eternes, i vives sempre i sempre noves, perquè totes viuran en l'Arrel que és el Pare! I en l'arrel no es mor”. (Chiara Lubich)

Edith reafirma el que diu Chiara :

“L'essència més profunda de l'amor és ser un do. Déu, que és amor, es dóna a totes les criatures que ell ha creat per amor. L'amor, malgrat tot, és via en el grau més perfecte: ser que es dóna eternament, sense experimentar disminució, que porta en si fruits eternals”.

Hawkins proposa confiar plenament en l'amor, la saviesa, la compassió Divina.

“Confia en l'amor, la misericòrdia, la saviesa infinita i la compassió de la Divinitat, que veu a través de tot error humà, limitació i fragilitat. Posa fe i confiança en l'amor de Déu, que tot ho perdona, y comprèn que la condemna i la por al judici provenen de l'ego. Igual que el sol, l'amor de Déu brilla igualment per a tots. Evita les representacions negatives de Déu

(gelós, enfadat, destructiu, parcial, afavoridor, venjatiu, insegur, vulnerable, contractual, etc.), ja que són projeccions antropomòrfiques".

"La Presència de Déu és la quinta essència de la profunda pau, quietud y amor. És profundament aclaparadora. És totalment envolcalladora i l'amor és tan poderós, que dissol qualsevol residu de no-amor mantingut per l'ego residual".

"Escollir l'amor a Déu activa l'amor de Déu per l'oració i l'adoració".

"La Presència de Déu com Amor és auto revelada a mesura que la dualitat de la percepció cessa com a conseqüència de l'entrega dels posicionaments. L'Amor és, per tant, la porta entre els dominis lineals i no lineals. És la gran avinguda pel descobriment de Déu".

L'Amor és la llei suprema de l'Univers".

L'Amor és l'oportunitat d'entregar la voluntat personal a Déu i tornar a valorar quin és el vertader propòsit general del regal de la vida humana".

3

QUINS POSICIONAMENTS EM DIFICULTEN LA DISPOSICIÓ-VOLUNTAT?

Guia per aprofundir i fer experiència d'aquesta NE 7: pregar, revisar, fer conscient, reconèixer, acceptar, sostenir, abandonar i deixar-me guiar per l'Esperit Sant.

- De què alimento la meva ment?
- L'alimento fent la voluntat de l'ego o fent la Voluntat del Pare?
- Quina mentalitat predomina en mi en aquesta etapa de la meua vida: la ment de l'ego o la Ment del Pare?
- Estic disposat-da a nodrir la meua vida d'Evangelí?
- Què em diu a mi el fet que m'he d'esforçar "*per entrar per la porta estreta, perquè molts voldran entrar-hi i no podran*"?
- La porta: Quins aspectes del meu patró de conducta estremen el camí i tanquen la porta del Paradís?
- Quin significat té per a mi l'expressió "això és una "prova"?"
- Estic disposat-da a reestructurar-la el significat "prova"?
- Quines proves se'm repeteixen en la meua vida quotidiana?
- Les visc com una dificultat o com una gràcia-oportunitat?
- Què m'impedeix veure la "prova" com un procés de conversió?
- Estic disposat-da a fer un procés de conversió?
- Tot procés de conversió implica abandonar un estat i adquirir-ne un altre. Quin és el principal nucli del què m'he de convertir?
- Vull convertir-me en Evangelí viu?
- La creu més dura de dur és la pròpia. El que la fa dura i difícil és la mentalitat de l'ego. Estic disposat-da a abandonar la mentalitat de l'ego a canvi de la Mentalitat de Déu?
- Això implica renunciar a la mentalitat de l'ego. L'ego ho viu com una pèrdua. Tens alguna experiència contrària, que renunciar a la mentalitat de l'ego és un guany, que dona una enorme felicitat, pau, llibertat?
- Pots compartir-la?
- Comprendre permet donar nou significats i això permet prendre decisions positives que produeixen evolució espiritual. Quin significa concret he de reestructurar per seguir la meua evolució espiritual? (només un).
- D'1 a 10, essent 10 el màxim, quin és el grau de compromís en aquest moment, en la meua evolució espiritual? Sigues honest@. No t'enganyis.
- Quin dificultat em cal afrontar per augmentar aquest compromís?
- Si l'*únic espai des del qual dirigir la ment és des d'aquesta qualitat anomenada Voluntat*, i si la voluntat personal *es dissol en la Voluntat Divina i l'impuls que porta a la búsqueda i a la investigació espiritual és un do diví*, demano aquest do?
- Activo la voluntat espiritual amb l'amor i la devoció?

QUATRE PRINCIPIS PER ABANDONAR-SE AUTÈNTICA I PROFUNDAMENT A LA VOLUNTAT DE DÉU

(Pare Garrigou Lagrange: "La Providència i la confiança en Déu")

1. No pot succeir res que no s'hagi previst, volgut o almenys permès per Déu des de tota l'eternitat.
2. Déu no pot voler o permetre res que no sigui conforme a les manifestacions de la seva bondat i de les seves infinites perfeccions i per a glòria del Verb encarnat, Jesús, el seu Fill únic.
3. Sabem que "cada cosa contribueix per al bé d'aquells que estimen Déu, per a aquells que, segons el seu disseny, són cridats" (Rm. 8, 28) i perseveren en el seu amor.
4. L'abandó a la voluntat de Déu no eximeix ningú de l'obligació d'observar escrupolosament la voluntat de Déu significada en els manaments, en els consells i en els esdeveniments, però, a més s'exigeix unir a tot això un abandó total a la divina voluntat de beneplàcit, és a dir, la que es presenta de manera inesperada i no prevista, evitant qualsevol inquietud i qualsevol afany o preocupació.

1

**D'aquesta NE 7, tinc alguna experiència concreta per compartir amb tot el grup?
Si encara no en tinc cap, puc, vull fer alguna experiència per compartir-la?**

2

RESUMEIX, si et plau, en quatre ratlles, què t'aporta aquesta NE 7?

APÉNDICE

REESTRUCTURACIÓN 129

**CUANDO QUIERO QUE ALGUNA PUERTA DE UN HERMAN@ SE ABRA Y NO HAY MANERA, ¿DE QUÉ DEPENDE?
NOS REFERIMOS A LAS PUERTAS DEL CORAZÓN, A LAS PUERTAS DEL AMOR, DE LA COMPASIÓN, DE LA CONFIANZA...**

**SOLO EL SER ABRE PUERTAS. EL EGO ES ESPECIALISTA EN CERRAR PUERTAS. NO PODEMOS OBLIGAR A NADIE A ABRIR SU PUERTA. SOLO YO SOY RESPONSABLE DE ABRIR LA PUERTA DE MI CORAZÓN A CADA HERMAN@.
ESTA ES LA LIBERTAD QUE DIOS NO DA MEDIANTE EL LIBRE ALBEDRÍO.**

Podríamos decir, justamente, que todo proceso individual o comunitario o de pareja se puede resumir en "abrir puertas". ¿Qué puertas nos proponemos abrir en cada proceso? Aquellas puertas que justamente el ego ha cerrado y mantiene cerradas con sus posicionamientos. Podemos citar puertas cerradas por el ego:

- El orgullo cierra puertas. Es su principal herramienta para cerrar puertas
- La ira, el resentimiento, un simple enfado, cierra puertas.
- El deseo en cuando se convierte en expectativa, cierran puertas.
- El miedo es la gran herramienta del ego para cerrar puertas.
- El sufrimiento, cierra puertas. Pero no olvidemos que el sufrimiento es una resistencia orgullosa del ego que se cierra a la Verda. Cuando nos abrimos a la Verdad, el sufrimiento cesa.
- La apatía, que equivale a la incapacidad, cierra puertas.
- La culpa, consciente e inconsciente cierra puertas.
- La vergüenza, la soledad, la separación, la devaluació, la baja auto estima, la falta de confianza en Dios, etc., todos estos campos de energía negativa del ego, cierran puertas.

Cuando cerramos puertas o nos parece que se nos cierran puertas o que son los demás las que nos las cierran, siempre hemos de plantearnos la pregunta totalmente al revés de cómo nos ha habitualdo el ego a planteárnoslas:

- ¿QUÉ PUERTAS ME ESTOY CERRANDO A MISMO DESDE LOS NIVELES DEL EGO?
- ¿QUÉ PUERTAS DEJO QUE MI EGO ME CIERRE?
- ¿DE QUÉ MANERA CONTRIBUYO YO A CERRARME PUERTAS?
- ¿DE QUÉ MANERA COLABORO YO CON MI EGO A CERRAR PUERTAS O A MANTENERLAS CERRADAS?
- ¿PARA QUÉ YO CIERRO PUERTAS?
- ¿SOY CONSCIENTE DE LAS PUERTAS QUE CIERRO?
- ¿SOY CONSCIENTE DE QUE CULPO O RESPONSABILIZO A LOS DEMÁS DE CERRAR PUERTAS?
- ¿QUÉ PROYECTO CON MI EGO SOBRE LOS DEMÁS, QUE LES HE CERRADO LAS PUERTAS DE MI CORAZÓN?
- ¿SOY CONSCIENTE DE QUE EXIGIR QUE LOS DEMÁS ABRAN LAS PUERTAS CERRADAS, YO SOY EL ÚNICO RESPONSABLE DE QUE SE HAYAN CERRADO?
- ¿DE VERDAD QUIERO ABRIR PUERTAS?

Es probable que no estemos de acuerdo en alguna o ninguna de estas preguntas. La Realidad es la Verdad y de Verdad solo hay una: la de Dios. Si tengo problemas en reconocer y aceptar alguna de estas preguntas, sugerimos profundizar en ellas en cualquier sesión TIG.

IMPORTANTE

Si quiero hacer un proceso honesto, íntegro, sincero, abierto a la VERDAD DE DIOS, he de COMPROMETERME seriamente.

Hemos de tener en cuenta la experiencia profesional que tiene algunas reglas propias. Por ejemplo:

1. Las puertas que yo quiero abrir, debo DECIDIR quererlas abrir (Paso 1 de los 7 pasos). Es importantísimo que yo tome la DECISIÓN.
2. La puerta o puertas que yo DECIDO ABRIR, soy el único RESPONSABLE de abrirla.
3. No funciona, no sirve de nada, es un obstáculo del ego culpar o responsabilizar al otro de la puerta que yo DECIDIDO ABRIR.
4. Cada vez que culpo o responsabilizo al otro de que ABRA LA PUERTA, esto es un mecanismo del ego que NO ABRE NINGUNA PUERTA, antes suele desencadenar una manipulación del ego.
5. Aunque me duela que alguna puerta no se abra, NO FUNCIONA FORZAR A NADIE, NO FUNCIONA CULPAR A LA OTRA PARTE QUE NO ABRE O NO QUIERA ABRIR LA PUERTA.
6. El único RESPONSABLE de abrir puertas soy yo.

CÓMO CONSEGUIR QUE EL OTRO QUIERA ABRIR LA PUERTA

1. PRINCIPIO ESPIRITUAL FUNDAMENTAL: SÓLO PUEDO OBTENER (NUNCA EXIGIR NI IMPONER) QUE EL OTRO ABRA LA PUERTA.
2. ¿CÓMO SE OBTIENE? SÓLO POR VIA DE AMOR, DE RECONOCIMIENTO, ACEPTACIÓN... es decir, siguiendo fielmente los 7 pasos. No hay otra manera.
3. Cuando fuerzo o intento forzar que el otro ABRA LA PUERTA, estoy utilizando la FUERZA del EGO. Y esta fuerza siempre termina en fracaso, frustración, desunión.
4. Sólo se abre la puerta del otro CUANDO SIGO LOS PASOS DE LA VERDAD DE DIOS, es decir, cuando no le etiqueto, cuando no fuerzo, cuando no impongo, cuando no le juzgo, cuando no manipulo, cuando me olvido de mi necesidad y me centro humildemente en dar yo el PRIMER PASO.

5. El Primer paso fundamental desde el SER es hacer el acto de humildad de PEDIRLE PERDÓN. Lo que dice Jesús: **“Si tu hermano tiene algo contra ti, (no tú contra él), ve primero a reconciliarte con tu hermano y ven luego a ofrecer tu ofrenda a Dios”**. El primer paso es fundamental. Solo así funciona este proceso.
6. Hay una propuesta evangélica única y capaz de abrir puertas que lleva por título: **“HACERSE UNO CON EL HERMAN@”**. Si estáis interesad@s en esta propuesta evangélica con mucho gusto os la podemos ofrecer. **“Pedid y se os dará”**.

¿QUÉ OCURRE SI EL OTRO NO QUIERE ABRIR LA PUERTA?

1. Siempre me he de cuestionar: ¿Qué me ocurre a mi si el otro no quiere abrir la puerta? SIEMPRE.
2. Nunca funciona si me quedo enjuiciando al otro: ¿Por qué no quiere abrir la puerta? Esta pregunta siempre es del ego. No es del SER.
3. El SER siempre pregunta: ¿QUÉ ME OCURRE A MI? ¿QUÈ HE HECHO YO QUE EL OTRO ESTÁ BLOQUEADO A ABRIR LA PUERTA? ¿CUÁL ES MI RESPONSABILIDAD?
4. Por grave que me parezca la actitud del otro, nunca obtendré que se me abra ninguna puerta, si utilizo el JUICIO consciente o inconscientemente. He de gravar profundamente en mi mente que el JUICIO cierra todavía más la puerta.
5. SOLO ABRE PUERTAS EL SER.
6. HE DE TENER PACIENCIA si el otro no abre la puerta, aunque lo esté haciendo desde el SER.
7. ¿Por qué? Porque siempre he de RESPETAR el LIBRE ALBEDRÍO del otro. Esto es Amor. Y solo el Amor abre cualquier puerta.
8. Cuando a pesar de pretender que se abra la puerta desde el SER, la Puerta todavía no se puede abrir, porque no he terminado mi parte. ¿Cuál es mi parte al final del todo?
9. Los 7 pasos. Especialmente el 4, el 5: me rindo a ti, Señor, el 6: me abandono a ti Señor, el 7: ocúpate tú de todo, Señor. Es esta confianza radical en la acción de Dios, la que abrirá la puerta, si la otra parte se siente tocada por el Amor.
10. Todo el proceso requiere una actitud fundamental: una profunda HUMILDAD, una total CONFIANZA EN DIOS. Un profundo RESPETO y ACEPTACIÓN del LIBRE ALBEDRÍO DEL HERMAN@. Es así que verdaderamente “el Amor lo puede tod

SÓLO DIOS PUEDE ABRIR CUALQUIER PUERTA.

QUERERLA ABRIR SEA COMO SEA, ES PURA VANIDAD Y ORGULLO DEL EGO.

CUANDO UNA PUERTA NO SE ABRE:

ORACIÓN HUMILDE, BENDECIR AL HERMAN@.

ASÍ DURANTE DÍAS, SEMANAS, MESES, TODO EL TIEMPO QUE HAGA FALTA HASTA QUE DIOS QUIERE.

SOLO FUNCIONA LA PLEGARIA:

OCÚPATE TÚ, SEÑOR

Un acto de humildad muy útil que nos ha dado muy buenos resultados por experiencia es:

EL ESCRITO QUE YO ESCRIBO AL HERMAN@ AL QUE QUIERO PEDIRLE PERDÓN Y CON EL QUE QUIERO ABRIR UNA PUERTA QUE SE CERRÓ, ES ÚTIL Y UN ACTO HUMILDE

CONTRASTARLO

ANTES DE ENVIARLO AL HERMAN@, LA EXPERIENCIA NOS MUESTRA CUÁNTO E LEGO SE FILTRA SIN DARNOS CUENTA. CREEMOS Y ESTAMOS CONVENCIDOS QUE LO HEMOS ESCRITO CON TODA BUENA INTENCIÓN Y BUENA VOLUNTAD, Y NO HAY NINGUNA DUDA DE ELLO, PERO NO SOMOS TODAVÍA CONSCIENTES DE LA CANTIDAD DE EGO QUE SE NOS FILTRA SIN DARNOS CUENTA. ESTO OCURRE POR FALTA DE EXPERIENCIA. PERO ESTE CONTRASTARLO CON LA EXPERIENCIA NOS MUESTRA LO EFICAZ QUE ES Y CÓMO REALMENTE LLEGA A PRODUCIR EL FRUTO DE ABRIR LA PUERTA QUE DESEAMOS ABRIR, SIEMPRE TENIENDO EN CUENTA QUE NUNCA PODEMOS FORZAR EL LIBRE ALBEDRÍO DEL OTRO, PUESTO QUE NI SIQUIERA DIOS LO FUERZA, SINO QUE NOS LO RESPETA SIEMPRE, AUNQUE NOS EQUIVOQUEMOS. ESTO FORMA PARTE DE LA LIBERTAD QUE DIOS NOS HA CONCEDIDO DÁNDONOS EL LIBRE ALBEDRÍO, EL CUAL NUNCA PODEMOS FORZAR, NOS GUSTE O NO.

LA EXPERIENCIA NOS MUESTRA CUÁL EFICAZ ES QUE QUIENES TIENEN EXPERIENCIA NOS PUEDAN INDICAR LOS EGOS QUE SE NOS FILTRAN EN MULTITUD DE SIMPRES EXPRESIONES QUE INOCENTEMENTE PARECEN AMOR DESINTERESADO Y NO NOS DAMOS CUENTA QUE ESTÁN LLENAS DE JUICIOS ENCUBIERTOS CUYO FRUTO ES QUE LA PERSONA SE CIERRA TODAVÍA MÁS CON GRAN SORPRESA NUESTRA.

CUANDO ESTO OCURRE, Y OCURRE A MENUDO, ES LA CONFIRMACIÓN DE LO QUE ESTAMOS DICIENDO: EL EGO SE HA REVESTIDO DE EGO ESPIITUAL Y NOS HA ENGAÑADO NUEVAMENTE.

EL FRACASO ESTÁ ASEGURADO SI NO HAY UN HUMILDE CONTRASTE,

ESTA ES NUESTRA EXPERIENCIA. BASTA VER LAS REACCIONES DEL EGO, ANTE LAS POSIBLES “CORRECCIONES”.

PROGRAMA CURS 2020 - 2021

NE 1
INTRODUCCIÓ A LA NOVA EVANGELITZACIÓ - DE LA MENT DEL L'EGO A LA MENT DEL PARE
OCTUBRE 17.10.20

NE 2
COM EVANGELITZAR L'EGO - SUPERAR EL NIVELL DE CONSCIÈNCIA DE LA VERGONYA (20)
NOVEMBRE 14.11.20

NE 3
COM EVANGELITZAR L'EGO - ACTIVAR EL NIVELL DE CONSCIÈNCIA DEL CORATGE (200)
DESEMBRE 12.12.20

NE 4
COM EVANGELITZAR L'EGO- ABANDONA EL NIVELL DE CONSCIÈNCIA DE LA CULPA (30)
GENER 09.01.21

NE 5
COM EVANGELITZAR L'EGO - ACTIVAR EL NIVELL DE CONSCIÈNCIA DE LA NEUTRALITAT (250)
FEBRER 06.02.21

NE 6
COM EVANGELITZAR L'EGO- ABANDONA EL NIVELL DE CONSCIÈNCIA DE L'APATIA I LA INCAPACITAT (50)
MARÇ 13.03.21

NE 7
COM EVANGELITZAR L'EGO - ACTIVAR EL NIVELL DE CONSCIÈNCIA DE LA VOLUNTAT - DISPOSICIÓ (310)
ABRIL 10.04.21

NE 8
COM EVANGELITZAR L'EGO - ABANDONA EL NIVELL DE CONSCIÈNCIA DE LA PENA I EL SOFRIMENT (75)
MAIG 15.05.21

NE 9
COM EVANGELITZAR L'EGO - ACTIVAR EL NIVELL DE CONSCIÈNCIA DE L'ACCEPTACIÓ (350)
JUNY 12.06.21

NE 10
COM EVANGELITZAR L'EGO - ACTIVAR LA HUMILITAT PER SER SERVIDOR DE DÉU
JULIOL 10.07.21